

Успон Русије данас охрабрује и пружа наду великом делу света, а Србији посебно. Може ли и Србија да обнови своје самопоуздање и историјску величину? Какав нам Русија даје пример? Русија се уздигла као Историјска Русија – држава-цивилизација, носилац сопствене историјске свести – а то значи православне духовности и морала, заснована на љубави према ближњем и осећању припадности људској заједници, патриотизму који из тога проистиче и способности да баштини све позитивно што су преци у историји створили, упркос грешкама појединих владара и идеологија.

Концепт нације у православној цивилизацији, којој припадамо, старији је, темељнији и дубљи, од западног – грађанског, везаног за државу и територију. Српска нација настаје у Средњем веку, са аутокефалношћу Српске Православне Цркве. У 14. веку, Српско царство обухвата цео Балкан, па у ширем смислу, Историјска Србија има шире цивилизацијско значење попут Византије или Историјске Русије. Царство, односно империја, није национална држава. А у православној империји, народ, односно нација, која је државотворац, нема већа права од других, већ има повећану, покровитељску одговорност да друге народе заштити и омогући им слободан духовни и економски развој у заједничкој држави.

У савременој историји, Историјска Србија се обнавља кроз државу и територију, ослобођену или одбрањену од освајача у Првом балканском, Првом и Другом светском рату, по цену вишемилионских жртава (40% становништва) од стране Српске војске и (српског) антифашистичког покрета, у садејству са Русијом (СССР) и другим савезницима. У том смислу, и Југославија је у основи Историјска Србија.

Данас се, у контексту успостављања нове стабилности и безбедности у Европи, мора разматрати питање анулирања последица разбијања Југославије агресијом Запада. А то значи решавање питања Историјске Србије. То није исто што и решавање „српског националног питања“. Овде се не ради о нерешеном „националном питању“ већ о рестаурацији историјског права, и то највећег могућег, заснованог на вишемилионским жртвама на страни савезника у два светска рата. Овакво право може бити занемарено само ако га се сама Србија одрекне, а она га се може одрећи само ако престане да постоји, како у територијалном (што укључује и питања суверености, економије и демографије), а још више у духовном смислу, односно у смислу историјске свести. Стога се садашња фаза, са увлачењем Црне Горе у НАТО, везивањем Србије за Запад кроз њено „протестантско“ преумљење и друге форме психолошког рата, може сматрати покушајем потпуног уништења Србије.

Много се у јавности указивало и указује на кризу Запада. Уздизање материјалног и хедонистичког над духовним деградира људско биће на ниво звери, а фетишизација слободе појединца уз разградњу темељних облика људске заједнице (а човек је друштвено биће!) води тоталном поробљавању и геноциду. Истовремено, западна олигархија се уздигла над државним и политичким системима, а кратко време се била уздигла и над међународним системом, претварајући безграничном корупцијом у фарсу и објекте грубе манипулације демократију, слободу медија и људска права и слободе. Олигархија је под своју контролу ставила западне банке, државе, политичке странке, „верске заједнице“ и „грађанске иницијативе“. Толико болестан систем запада је у огромну кризу, налази се у грозници и конвулзијама и мораће врло брзо, пред изазовом већине човечанства, а чији развој Запад више није у стању не само да контролише и подређује себи, него ни да прати, и под притиском сопственог, све више обесправљеног становништва, да се промени.

Србији није ни потребно, ни пожељно да се везује за драматичну и страшну катарзу Запада, поготову што јој је тај исти Запад, уједињен и окован сопственом неостваривом амбицијом о господарењу светом, недавно сурово показао и још увек је свакодневно на то подсећа, да је не сматра делом себе, већ својом супротношћу, односно појавом и територијом која мора бити покорена и уништена у историјском и политичком смислу.

Православном свету и његовој духовности, моралности и хуманости, без обзира да ли тај свет називамо Византија, Историјска Русија, Историјска Србија или некако друкчије, Западна олигархија не жели да дозволи да буде доживљен и схваћен, већ од њега окреће људима главу, настојећи истовремено да га оцрни, подјарми и уништи, видећи, не без разлога, у самом његовом постојању, претњу сопственом опстанку.

Историјска свест, односно вера у Историјску Србију, никад није престала да живи у срцима наших људи, а пробуђена је и почела да јача крајем 20. века, који је обележио, не крах комунизма, како се често мисли, већ крах идеологије уопште, као наметнуте замене за историјску свест. И данас, кад нам патриотска десница нуди социјалистичке елементе као темељне за ефикасну и праведну економију, можемо лако доћи и до последњег недостајућег елемента, неопходног за уздизање Историјске Србије. На своју, непосредну и даљу прошлост, не смемо гледати идеолошки, јер нас то води у убиствено самопорицање, већ поштовати стваралачка и историјска достигнућа свих генерација, а не понављати историјске грешке, које је уосталом данас лако препознати, јер су готово све настале под утицајем Запада.

Како би, у складу са овим, могла да, већ за деценију-две, изгледа обновљена Историјска Србија? Као носилац суверене кредитне, развојне, моралне и духовне политике, отргнута од колонијалног диктата западне олигархије оличеног кроз ЕУ и НАТО, ослоњена на сопствену традицију и сопствене искусне, образоване и креативне кадрове, у моралној и демографској експанзији, јединствена држава настала уједињењем НАТО протектората и окупационих зона под именима Србија, Црна Гора, Република Српска, Косово и Метохија, у чврстом војно-политичком савезу са Историјском Русијом, а чијем ће се цивилизацијском замаху прикључити и ослобођени делови Босне и Херцеговине, Српске Крајине, Македоније и која ће тако васкрсла, представљати пијемонт будућег Балканског Савеза слободних народа. Историјска Србија је животно потребна Европи и свету, а највише нама самима и нашој деци. Њена обнова је цивилизацијски подвиг, али и позив свих нас. И зато се, одагнавши сваку гордост и сујету, сви морамо ујединити у општенародни покрет, како бисмо са лакоћом одагнавши последње гротескне компрадоре и политиканте, који за рачун наших убица још увек харају Србијом.